

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a JUDr. Pavla Horňáka v právní věci žalobce: **OBI Česká republika, s. r. o.**, se sídlem Hanusova 18, Praha 4, IČ 60470968, zast. JUDr. Davidem Štrosem, advokátem, se sídlem Národní 32, Praha 1, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 28. 7. 2006 čj. 4836/1000/2005/2006/O/Ba/Št

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 28. 7. 2006 čj. 4836/1000/2005/2006/O/Ba/Št se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.568,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Davida Štrose, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce, resp. jeho právní předchůdce, se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 28. 7. 2006 čj. 4836/1000/2005/2006/O/Ba/Št, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele inspektorátu Středočeského kraje a hl. města Praha (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 13. 4. 2006 čj. 3089-10-06. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 200.000,- Kč za porušení § 3 písm. c) a § 12 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že dne 31. 12. 2005

v provozovně OBI market Kolín, V Kasárnách 1022, Kolín, nesprávně účtoval cenu při prodeji výrobku autobaterie DynaLite s rozdílem 250 Kč v neprospěch spotřebitele, a tím, že neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně 1 druhu prodáváného výrobku (směs do ostříkovačů Nordic 5 l).

Soud zjistil, že původní žalobce, společnost KUTIL, k. s., nejprve dne 1. 5. 2007 změnila právní formu na společnost s ručením omezeným a následně dne 10. 10. 2007 zanikla, přičemž jejím právním nástupcem se stala společnost OBI systémová centrála, spol. s r. o. (nyní OBI Česká republika, s. r. o.). Usnesením ze dne 25. 9. 2008 čj. 10 Ca 313/2006-49 proto soud vyslovil, že jako s žalobcem bude nadále jednat se společností OBI Česká republika, s. r. o.

V žalobě žalobce namítá, že žalovaný neprovedl svědeckou výpověď pana Michala U., vedoucího předmětné provozovny. Žalovaný odmítl provedení tohoto důkazu z jiného důvodu, než pro nějž byl navrhován. Žalovaný navrhoval výslech tohoto svědka pro objektivní posouzení způsobu porušení povinnosti a žalovaný jej odmítl provést pouze z hlediska zavinění. Ačkoli je zavinění konstruováno jako objektivní, žalovaný je povinen pečlivě přezkoumat všechny okolnosti případu.

Pokud jde o výši uložené pokuty žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal se všemi jeho námitkami v odvolání. Nevypořádal se řádně ani s jeho námitkou proti tomu, že za dvě porušení zákona mu byla uložena pouze jediná pokuta. Takový postup podle názoru žalobce způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť je mu odňata možnost přesně určit, kterou část rozhodnutí napadá a v jakém smyslu.

V napadeném rozhodnutí není odůvodněno, jakou závažnost přisuzuje žalovaný tomu kterému porušení zákonných povinností. Tímto správní orgán opomíjí svoji povinnost působit nejen represivně, ale zejména výchovně s tím, že není jasné, jak závažné je porušení povinností v tom kterém případě. Pokud by žalobce uznal porušení zákona v jednom případě a v druhém nikoli, musel by se odvolat proti celému rozhodnutí. V takovém případě nemůže tušit, jakého výsledku se vlastně domáhá a jaké jsou jeho šance na snížení sankce v případě úspěchu. Obdobné námitky vznášel žalobce již v odvolání, ale žalovaný na ně odpovídajícím způsobem nereagoval.

Žalobce dále nesouhlasí s tím, že žalovaný namísto plného vypořádání se skutkovým stavem pouze odkázal na kontrolní protokol. Ten však není správním rozhodnutím, a proto je takový postup nepřijatelný.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 27. 12. 2006, navrhl zamítnutí žaloby s tím, že odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K zamítnutí návrhu na výslech svědka, který navrhoval žalobce, žalovaný uvedl, že příčina protiprávního jednání nebo důvod vzniku protiprávního stavu není zákonným hlediskem, ke kterému se přihlíží dle § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

Uložení jediné pokuty za dvě protiprávní jednání vyplývá podle názoru žalovaného z ustanovení § 24 zákona o ochraně spotřebitele. V daném případě výše pokut odpovídá tomu, že výše předražení byla alarmující, a nemůže být likvidační, vzhledem k počtu spotřebitelů, kteří u žalobce uskutečňují své nákupy.

Žalovaný rovněž odmítá námitku, že nelze použít jako jediný podklad pro rozhodnutí kontrolní protokol. Skutkový stav je v něm zdokumentován přesně a jasně, na základě takového podkladu je možné zahájit správní řízení i vydat rozhodnutí.

K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž uvedl, že vyjádření žalovaného nepřináší nic nového. Žalobce setrval na svých žalobních námitkách. K námitce týkající se možného uložení jedné pokuty za více protiprávních jednání odkázal na to, že orgány Slovenské republiky, které postupují podle obdobné právní úpravy, právní názor žalobce akceptují.

K této replice se vyjádřil žalovaný. Uvedl, že dle jeho informací postupují slovenské kontrolní orgány obdobně jako žalovaný. Uvedl také, že žalobce zjištěné předražení zlehčuje, neboť suma 250 Kč představuje více než 16 % částky, která měla být skutečně zaplacená, což je pro průměrného spotřebitele značné finanční poškození. Rovněž poukázal na to, že pro uložení pokuty je významná okolnost, kolik spotřebitelů uskutečňuje nákupy v příslušné provozovně, neboť jiná pokuta bude namísto u podnikatele, který provozuje malou provozovnu na malém městě a jiná u podnikatele v postavení jako žalobce.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 31. 12. 2005 uskutečnili u žalobce pracovníci ČOI kontrolu, při níž zjistili, že u kontrolního nákupu bylo zboží autobaterie DynaLite 12 V, 40 A4 účtováno cenou 999 Kč, ačkoli u tohoto zboží byla vyznačena prodejní cena 749 Kč a u zboží směs do ostříkovačů Nordic nebyla uvedena cena vůbec. Vyjádření oprávněného zaměstnance žalobce protokol neobsahuje. Námitky proti obsahu tohoto protokolu žalobce ve stanovené lhůtě nepodal, ačkoli byl o této možnosti poučen.

Opatřením ze dne 10. 2. 2006 proto správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení pro podezření z porušení ustanovení § 3 písm. c) a § 12 odst. 1 o ochraně spotřebitele. Žalobce se k zahájení správního řízení nevyjádřil.

Rozhodnutím ze dne 13. 4. 2006 byla žalobci uložena pokuta 200.000,- Kč za správní delikt popsany shora. V odůvodnění správní orgán prvního stupně konstatoval zjištění učiněná při kontrole dne 31. 12. 2005. Správní orgán dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn a odpovědnost žalobce plně prokázána, s tím, že „v podrobnostech správní orgán odkazuje na obsah kontrolního protokolu“.

Pokud jde o výši uložené pokuty, správní orgán prvního stupně uvedl, že přihlédl ke všem skutečnostem uvedeným v § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, zejména „k povaze a rozsahu následků protiprávních jednání, spočívajících v neplnění základní povinnosti při prodeji výrobků (poctivost prodeje), kdy spotřebitel byl poškozen o značnou částku Kč 250 a dále krácení práva spotřebitele mít možnost seznámit se s cenou prodáváného výrobku před jednáním o jeho koupi“.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že v případě nesprávně účtované ceny se jednalo o zcela výjimečnou situaci, která vznikla v důsledku objektivních okolností v den provedení kontroly, tj. na Silvestra a ze strany pracovníků marketu došlo ke zcela ojedinělému pochybení u jednoho balení s cenovým rozdílem 250 Kč. Lze realisticky předpokládat, že pokud by tento jeden kus zakoupil spotřebitel, cenový rozdíl by byl na pokladně okamžitě objeven a tento by byl bez dalšího zákazníkovi s omluvou uhrazen.

Ohledně informování o ceně směsi do ostřikovačů se jednalo o pochybení naprosto minimální a zcela neobjektivně posouzené. Ze strany zástupce ředitele marketu bylo pracovníkům inspekce vysvětleno, že cedulka s označením ceny není u výrobku umístěna, neboť došlo k vytečení kapaliny na cedulku a jejímu rozmočení. Tudíž byla neprodleně zajištěna náprava vytištěním nové cedulky, která byla umístěna na místo ještě před ukončením kontroly. K prokázání těchto tvrzení navrhuje žalobce výslech zástupce ředitele pana Michala Uhlíka.

Takové situace se bohužel objektivně stávají a není namístě, aby za ně byla ukládána tak vysoká sankce, když se jedná o naprosto zanedbatelné, objektivně nezaviněné domnělé porušení zákona.

Správní orgán dále v odůvodnění rozhodnutí nehodnotí následky neplnění povinnosti. Vznik následku navíc nebyl prokázán, neboť v případě nesprávně účtované ceny by byl rozdíl okamžitě odhalen. Navíc ojedinělý cenový rozdíl neodůvodňuje uložení pokuty ve výši osmisetnásobku cenového rozdílu. Tato pokuta je mimo rámec preventivního působení a má spíše likvidační charakter. Již dvacetinásobek by byl dle názoru žalobce neadekvátní, ale byl by ho ochoten akceptovat.

V odůvodnění rozhodnutí je nutné se v plné šíři vypořádat se skutkovým stavem a z hlediska právní jistoty nepostačuje pouze odkázat na kontrolní protokoly.

Tím, že byla uložena jediná pokuta za dvě jednání, navíc nemá žalobce možnost seznat, jaké jeho jednání bylo jakým způsobem hodnoceno. Takový postup je proto v rozporu se zásadou legality uvedenou v § 2 správního řádu.

Odvolací orgán odvolání zamítl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28. 7. 2006 čj. 4836/1000/2005/2006/O/Ba/Št. Uvedl, že porušení zákona o ochraně spotřebitele bylo spolehlivě prokázáno a je řádně zdokumentováno v kontrolním protokolu.

K námitkám v odvolání žalovaný uvedl následující:

Výslech svědka by byl nadbytečný, neboť neoznačení výrobku cenou bylo spolehlivě prokázáno a je bezpředmětné, zda se jedná o objektivně nezaviněné porušení zákona. Pokud se jedná o výši uložené pokuty, žalovaný uvádí, že odpovědnost za porušení zákona je objektivní, tedy bez ohledu na zavinění. Proto argumenty, že se jedná o objektivně nezaviněné porušení zákona, jsou bezpředmětné.

Porušení povinností se hodnotí komplexně, správní orgán nesčítá jednotlivě stanovené výše pokuty za jednotlivá porušení zákona. Tvrzení, že nebyl prokázán vznik následku, když v případě nesprávně účtované ceny byl rozdíl odhalen, je bezpředmětné, neboť po spotřebiteli nelze spravedlivě požadovat zpětnou kontrolu účtu, zvláště když obsahuje více položek.

Následek předmětného protiprávního jednání má významný dopad na spotřebitele, vzhledem k výši předražení o 250 Kč se nejedná o zanedbatelnou částku, proto je výše pokuty uložená správním orgánem prvního stupně zcela namístě.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen prodávat výrobky a poskytovat služby za ceny sjednané v souladu s cenovými předpisy a ceny při

prodeji výrobků nebo poskytování služeb správně účtovat. Podle § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen informovat v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně prodávaných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.

V dané věci není mezi účastníky řízení sporu o tom, že k porušení citovaných ustanovení zákona o ochraně spotřebitele došlo. Žalobce ani v průběhu správního řízení, ani v podané žalobě nenamítal, že by se porušení zákona nedopustil. Žalobce nezpochybňoval ani zjištění zachycená v kontrolním protokole, ani ve správním řízení ani v podané žalobě neuváděl, že by tomu bylo jinak.

Za těchto okolností neshledává soud důvodnou námitku žalobce, že správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí použily odkaz na kontrolní protokol. Pokud nebyla správnost zjištění v tomto protokole žádným způsobem zpochybňována, nebylo důvodu z tohoto protokolu nevyházet. Žalobce se ve lhůtě stanovené v § 17 zákona 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, ke kontrolnímu protokolu nijak nevyjádřil, nevznesl proti jeho obsahu námitky, ani při kontrole samé, ani následně, dokonce ani v řízení před správním orgánem prvního stupně. Kromě toho nelze zcela souhlasit s názorem, že by správní orgány pouze odkázaly na obsah kontrolního protokolu. V odůvodnění rozhodnutí obou stupňů je podstatný obsah kontrolního zjištění uveden (v rozhodnutí žalovaného str. 3 druhý odstavec shora, v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně první a druhý odstavec odůvodnění).

Žalovanému je nicméně třeba vytknout, že na obdobnou námitku žalobce uvedenou v odvolání nijak nereagoval a nevypořádal se s ní. Tato skutečnost tak v souhrnu s dalšími, níže uvedenými skutečnostmi, působí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce především namítal, že žalovaný nebyl oprávněn uložit žalobci za dvě zjištěná porušení zákona jednu pokutu. Této námitce soud nepřisvědčuje.

Uložení jediné pokuty za správní delikty spáchané ve vícečinném souběhu podle ustanovení vztahujícího se ke správnímu deliktu nejpřísněji trestnému je v souladu s konstantní judikaturou správních soudů. Např. Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 12. 1997, čj. 6 A 226/95-22 uvedl, že případy reálné konkurence (vícečinného souběhu) jiných správních deliktů je při nedostatku speciální zákonné úpravy třeba posoudit cestou analogie zákona podle ustanovení § 12 odst. 2 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích (zásada absorpční). Trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů, neboť věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty bývá i velmi mlhavý. Je proto např. vyloučen souběh správních deliktů tam, kde se jedná o pokračující, hromadný nebo trvajících delikt. Při trestání správních deliktů se pak uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. Soud proto dospěl k závěru, že postup žalovaného v daném případě nebyl v rozporu se zákonem.

Žalobce dále namítá, že správní orgány nedostatečně odůvodnily vyšší uložené pokuty a domnívá se, že pokuta je nepřiměřená okolnostem případu. Této námitce soud musí dát částečně zapravdu.

Lze souhlasit s žalovaným v tom, že odpovědnost za správní delikty podle zákona o ochraně spotřebitele je konstruována jako objektivní, tj. bez ohledu na zavinění. To ovšem neznamená, že správní orgány se nemohou zabývat otázkou, z jakých důvodů k porušení zákonem uložené povinnosti došlo. Tato okolnost totiž může mít vliv na posouzení stupně společenské nebezpečnosti správního deliktu. Bude jistě namístě uložit vyšší pokutu subjektu,

který zákon porušuje záměrně a po značnou dobu, oproti subjektu, který pouze přechodně a v důsledku objektivních okolností poruší zákonná ustanovení.

Soud zdůrazňuje, že nijak nepředjímá, že v daném případě došlo či nedošlo k porušení zákonných povinností způsobem tvrzeným žalobcem v případě neoznačení zboží cenou a zda tedy neinformování o ceně bylo způsobeno okolnostmi tvrzenými žalobcem. Učinit takový závěr příslušelo v první řadě správním orgánům, které si za tím účelem měly opatřit dostatečné podklady. Argumentaci žalobce tedy nebylo možno zcela odmítnout jako nepřijatelnou, ale měla být vyvrácena, ať už na základě zjištění učiněných v kontrolním protokole, anebo na základě podkladů, které by si správní orgány opatřily nad rámec již shromážděných podkladů pro rozhodnutí. V této souvislosti lze přičíst určitou váhu i tomu, že z kontrolního protokolu není patrné žádné vyjádření zástupce žalobce, a tomu, že proti obsahu protokolu nebyly ve stanovené lhůtě podány žalobcem námitky. Pokud by tvrzení žalobce o okolnostech, za nichž k porušení zákona došlo, nebylo vyvráceno, v souladu se zásadou „in dubio pro reo“ mělo k němu být přihlédnuto při stanovení výše pokuty jako k polehčující okolnosti. Pokud se tedy žalovaný uvedenou námitkou nezabýval, jedná se o vadu, která mohla mít vliv na výsledek řízení.

Soud k tomu podotýká, že ustanovení § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, podle něhož při stanovení výše pokuty se přihlíží k povaze protiprávního jednání a k rozsahu jeho následků, je nutno vykládat jako demonstrativní výčet hledisek, k nimž správní orgán při ukládání sankce přihlíží. Správní orgány jsou povinny zabývat se všemi skutečnostmi, které mohou mít vliv na stupeň společenské nebezpečnosti konkrétního protiprávního jednání, zvláště za situace, kdy na takové skutečnosti účastník řízení výslovně poukazuje.

Za daných okolností se soud nemůže vyjádřit k otázce, zda pokuta byla uložena v nepřiměřené výši, neboť žalovaný v daném případě nesprávně pomínil některé odvolací námitky. Soud nicméně připomíná, že výše pokuty za správní delikt musí být taková, aby působila preventivně nejen ve vztahu k osobě, již se pokuta ukládá, ale musí preventivně působit i vůči ostatním subjektům, které jsou vázány stejnými povinnostmi. Výše postihu proto nemůže být obecně tak nízká, aby avizovala, že takové protiprávní jednání je ze strany správních orgánů v podstatě tolerováno a že se tak vyplatí zákonné povinnosti nedodržovat.

Vzhledem k výše uvedenému soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2000 Kč a z nákladů souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhl. č. 177/1996 Sb. za tři úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci a první poradou s klientem, sepsí žaloby a repliku) a tři režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 7.200,- Kč. K tomu se přičítá DPH ve výši 1.368,- Kč, již je žalobcův advokát plátcem. Celkem tedy soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 10.568,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 22. října 2008

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
I.Vodehnalová

